

съдба <sup>та</sup> на трите писма до папата.

Никога от освобождението си от ромейско робство до тогава, българската държава не бе преживявала по-тежки и по-безпокойни дни. Най-малката непредвидливост, най-малката грешка можеше да бъдат съдбоносни завинаги. Какво мислеха да правят с българите надменните кръстоносци? Как щяха да се отнесат с тях? А ромеите? А венгрите?

Царят тежко въздъхна и се отби в новата черква, която строяха срещу Свети Димитър, на другия бряг на реката, в подножието на Царевец, *корелени не апостолите Петър и Павел*

Като видя царя, Сеслав остави стенописа си и излезе да го посрещне.

- Нещо ново, царю честити? - попита той бавно и тихо.

- Нищо ново, Сеславе. Видях <sup>сине</sup> сени ти у дома. Хубав момък е станал. Хайде сега покажи картините си. Водя двама нови живописци да ти помагат: Гроздан и Стефан.

Царят влезе в недовършеното здакие. Не стигаха пари да се измаже отвън и да се построи камбанарията. За сега Сеслав и неколцина други живописци работеха вътрешната украса. Калоян внимателно започна да разглежда започнатите стенописи.

Целият таван и сводовете бяха нарисувани с дребни картини, които представляваха разни събития от живота на <sup>Христос</sup> всеки ~~свещеник~~ <sup>и</sup> от календара. Мъченици падаха под ножа на неверници, арахангели разперваха белоснежни криле... Едри мраморни стълбове подпираха сводовете, лози дълбаеха в блесналия камък на капителите нежните си листа. *Сеслав поддържаше догритивните* ~~Сеслав работеше малките икони около иконостаса.~~

Калоян похвали труда му и като остави там двамата нови живописци, се отправи към Свети Димитър. Сам, без страха. Той обичаше да ходи така, да среща граждани и селяни, дошли от околността за пазара, да ги разпитва, да учи от самия извор за нуж-